

► Met een gebroken rib rijdt Michael Matthews naar de aankomst in Le Havre.

© AFP

Hans Vandeweghe

Sportjournalist
@hansvdw

Tour-column

Masochisten

De zon scheen gisteren heerlijk. De zon is in de Tour op haar best als je in de zon kunt blijven zitten en staan, net genoeg opwarmt om geen koud te krijgen en niet te veel opwarmt om niet te transpireren. Valt zelden voor, maar gisteren kreeg de zon tien op tien in het Village de Départ, waar ik voor het eerst weer eens was en waar het mij heel snel duidelijk was: je blijft er eigenlijk beter weg, ondanks die gratis krant bij Crédit Lyonnais.

Anderzijds is dat ongeveer de enige plek waar je nog eens een collega uit vervlogen tijden tegen het lijf loopt, zoals Benoît Lallemand van L'Equipe, met wie ik uren, dagen en weken aan randen van allerlei zwembaden over de hele wereld heb gesleten. “*Je suis chef maintenant*”, zei Benoît. En ik antwoordde: “*Désolé pour toi, mes sincères condoléances.*”

In het verlengde van de Village staan de bussen opgesteld van de ploegen. Niet dat daar veel wielrenners uitkomen. Mekaniekers, die wel, maar die hebben het altijd druk. David Bombeke was er ook bij BMC. Werkt met dertien man in zijn *kine-boîte* Move2Improve, maar doet de hele Tour. “Ik heb mij weer eens laten overhalen.” Hij had nog geen spijt.

Bij AG2R stond een bevallige jongedame te blinken. Dat was de immer opgewekte Jasmine Vangrieken. Morgen gaat ze weer naar huis. “Er moet iemand geld verdienen terwijl de mannen op fietsvakantie zijn.” Heerlijke madam, die van de week duizend angsten uitstond toen ze op de trein sms'jes kreeg dat haar man Johan Vansummeren in die zware valpartij was betrokken. Een slimme op de trein wilde haar ook nog het filmpje laten zien, maar dat weigerde ze. Er is veel vel van Johan aan het asfalt blijven hangen, maar van opgeven geen sprake. Alle begrip daarvoor, wielrenners zijn geen voetballers.

Even verder en even later kregen we de overtreffende trap te zien bij het verplichte tekenen van het wedstrijdformulier. Een oud mannetje hees zich naar boven, liep wat gekromd op de tafel toe,

hield met zijn andere hand zijn romp op de goede plaats en grimaste toen hij zijn krabbel zetten. Vervolgens daalde hij het trapje af, duidelijk in veel pijn. Dat was Michael Matthews van Orica-GreenEdge.

Matthews heeft een rib gebroken of meer dan één, want niet alle schade valt altijd uit de beeldvorming op te maken. Ik weet niet of u dat al eens is overkomen, zo'n gebroken rib (geknusd is ook al goed), maar bij elke ademhaling gaat een pijn-scheut door je lijf. Aangezien het uitgesloten is dat je van Abbeville naar Le Havre rijdt zonder een keertje of tweeduizend dieper te ademen dan normaal, heeft Matthews veel pijn gehad gisteren en zal hij de komende dagen nog veel pijn hebben.

Je vraagt je af waarom die koste wat het kost in de Tour wil blijven. De ploeg vraagt het niet en de dokters zijn tegen. Idem voor Adam Hansen, die bij Lotto-Soudal aan een wat vreemd record bouwt, jaren na elkaar de drie grote rondes rijden. Als hij daar nu zou uitstappen, zou hij het record van Marino Lejarreta (twaalf grote rondes in vier jaar), moeten opgeven. Hij zit nu aan elf. Ook zijn dokter wilde hem naar huis sturen, maar Hansen bleef – het record nietwaar – en stuurde een tweet de wereld in die er niet om loog: “Ik eet pijn voor ontbijt.”

Misschien vinden de bewonderaars van het cyclisme dat fantastisch, maar het is te belachelijk voor woorden dat uitgerekend het wielrennen met die beladen geschiedenis van foute helden ook nog eens masochisten gaat vereren.

Massale pijnstilling is zelfs gevaarlijk want het lichaam smeekt om rust, het herstel wordt lastiger en langer en dat alles werkt overmedicalisering in de hand. Geen enkele van die zwaar gevallen renners die niet minimaal de dag doorkomt met 4 gram paracetamol of nog erger, op Tramadol. Dat zijn geen verboden middelen, voor alle duidelijkheid, maar niet alles wat niet verboden is, moet zomaar worden geduld. Dokters die dit toestaan, zouden toch eens hun cursus medische ethiek opnieuw moeten lezen. Of zelf vertrekken uit de Tour als hun renner niet wil luisteren.

Het is te belachelijk voor woorden dat uitgerekend het wielrennen, met die beladen geschiedenis van foute helden, ook nog eens masochisten gaat vereren